

[Palle Simonsen]

det end måtte være. Det er det synspunkt, vi har hævdet gennem en række år, og som regeringen nu følger. Det må under alle omstændigheder også have en gunstig indflydelse på opsparingen i dette land, og dermed kommer vi ligesom tilbage til en vinkel af de økonomiske konsekvenser. Der kan godt ligge det fornuftige i en pensionsordning, der fremmer opsparingen, at man herved ligesom imødegår nogle af de negative virkninger, som man ellers ville få ved gennemførelsen af forslaget.

Men når jeg har gjort disse bemærkninger om indregning af pensionstillægget, kommer der nogle meget negative, og det er i forhold til ministerens forslag om, at for eftertiden skal der ske nedslag i tilfælde af erhvervsindkomster for alle over 67 år og ikke bare som i dag i pensionstillægget, men i hele det nye folkepensionsbeløb. Jeg forstår godt, hvad der er regeringens baggrund, men jeg synes måske nok ikke, argumentationen er særlig logisk. Jeg opfatter det sådan, at regeringen ønsker at skabe nogle flere arbejdspladser eller bytte om på dem, for dette forslag vil jage folk ud af en erhvervsbeskæftigelse efter det 67. år. Til gengæld siger ministeren i bemærkningerne, at man regner ikke med, at det har nogen særlige beskæftigelsesmæssige konsekvenser. Hvis det ikke har det, kan jeg faktisk ikke forstå, hvorfor regeringen vil gennemføre det, for det bliver i virkeligheden et brud på et retsprincip, som vi har haft i dette land omkring folkepensionens grundbeløb siden 1970. I debatten i 1960'erne i dette folketing var der stor enighed om at nå frem til, at alle, der var fyldt 67 år, uanset indkomst fik folkepensionens grundbeløb. Det er det, en række mennesker nu har indstillet sig på siden, og det er det, vi nu vender op og ned på. Det er i sig selv altid dårligt i dette folketing at vende op og ned på principper, som mennesker har indrettet sig i forhold til.

Jeg mener heller ikke, det er rigtigt, at man gennemfører en sådan ændring i ly af en økonomisk krise med arbejdsløshed. De forslag, der skal blive resultatet af dette, skal gerne være så langtrækkende, at de passer ind i det normale samfund, et samfund med forhåbentlig fuld beskæftigelse.

Jeg tror bl. a., at der er mange selvstændige erhvervsdrivende, der vil blive ramt af denne bestemmelse. Hvorfor skulle man fort-

sætte en forretning efter det 67. år, hvis det er sådan, at man mister alt? Jeg forstår det sådan, at der ikke engang er overgangsbestemmelser for dem, der i dag er blevet 67 år. De vil faktisk, hvis forslaget gennemføres, til trods for at de har fået folkepensionens grundbeløb, miste det for eftertiden. For nok er der mange selvstændige erhvervsdrivende, der ikke har en særlig høj indkomst, men jeg tror alligevel, der er en del, der tjener de 67.000 kr., som efterhånden ikke er nogen høj indkomst i dette samfund.

Jeg synes også, der er nogle andre ulogiske ting i dette forslag. Man siger på et andet område, at nu vil vi skabe ligestilling mellem enlige og samgifte ved at tilnærme beløbene. Men her er der faktisk ikke en ligestilling, for ved ligestilling forstår jeg også en vis form for selvstændiggørelse. Jeg opfatter forslaget sådan, at hvis begge er pensionister og den ene har erhvervsarbejde, vil ægtefællen også miste sin pension, og det kan da ikke være i overensstemmelse med et almindeligt ligestillingsprincip, som man ønsker at følge på et andet område.

Konklusionen i holdningen til spørgsmålet om indregningen af pensionstillægget er altså den, at vi er meget positive over for den ene del, nemlig at der ikke skal være nedslag i forhold til pensioner og renteindtægter i øvrigt, men vi er meget negative – og det er måske her, man finder den allermest negative holdning fra vores side – over for forslaget om at lave nedslag i forhold til erhvervsindkomster.

Hvad angår spørgsmålet om at tilnærme ægteparrenes vilkår til de enliges, har vi under redegørelsesdebatten givet udtryk for, at vi er enige i dette grundprincip. Jeg vil dog stadig væk gerne komme med det pip, at når vi nu ikke har så mange penge, så står tilbage dette, at der er mange enkeltudgifter, som ikke for to personer er større end for den ene. Uanset vores principielle holdninger til ligestilling må vi vel nok sige, at de enlige i mange tilfælde ikke er så godt stillet, som ægteparrene er det.

Når jeg her ikke bruger så megen tid på andre af de private lovforslag, er det ikke, fordi de ikke er interessante, men så er det mere, fordi vi nu er i en situation, hvor det er regeringens udspil, der er udgangspunktet, og det er vores forsøg på at påvirke det i for-